

Življenje naš od Matere odlóči,
in boj in bolečine so le želje.
Da bili z Materjo bi zopet eno.

V megleni in mirnomameči nóči,
Smrt dobrotljiva zopet vse pripelje
v ljubeče, tajno nas naročje njeno.

GUSTAV STRNIŠA:

V BOHINJU.

Gorjanci nog težkih in znojnih obrazov,
Dekleta méč krepkih in nedrij kot vlitih iz snega —
drugje je li kje še zdaj toliko pristnih izrazov
in zdravja ter zraka planinskega kamor pogled mi zabega?

Gore se smejejo, ljubkujejo v solncu nebesa,
ko jih poljubujejo sapice belih oblakov —
Oko zastrmi: Zdaj, zdaj se odgrne blesteča zavesa
in v pravljic deželo zašel bom pijanih korakov!

Po poti mlad par gre, zardeva obraz krasotice,
pogledu nje jasnem Rafael sam bi se divil;
mladenič ponosen, kot kralj poleg svoje kraljice,
šopek planink mu je mehki klobuček zasivil.

Sočnaťa polja! Mar so se vina napila,
vse podrhteva opojno, me vabi, objema:
tamkaj mejaška breza pozdravlja me — vila
znanca prijazno v gozd me košati sprejema.

Slavec zapoje — trga iz duše glasove,
pa se začudim: — Kdaj si ukral mi jih bratec —
— Ne, saj le ti si jih tukaj navžil se naš svatec,
ko si zagledal spet svoje prijazne domove —!

